Y. Uygun doğan
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Sayı: 52
350 Krş.
Siyasi Gazete
10.7.1978

AFRIKA

DEVRİMİM NABZININ ATTIĞI YER!

TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

SİYASİ GAZETE

Sahibi:
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Müdürü:
Mehmet ÖZGEN

Yönetim Yeri:
Ticarethane Sokak, No: 12/7 - A
Cağaloğlu - İSTANBUL

Dizgi - Baskı:
OSMANLI Matbaası
Himaye-i Etfal Sok., No: 6/5
Cağaloğlu - İSTANBUL

Abone Şartları:
Yurt İçi: Yıllık 120 Lira, 6 Aylık 60 Lira
Yurt Dışı: İki Katıdır.

Baskı Tarihi:
8.7.1978

İÇİNDEKİLER

Faşist Teröre Karşı
TİTREK ELLE
MÜCADELE EDİLEMEZ 3

Küba Devrimi
EVRENSEL BİR MODEL OLAMAZ ... 5

"MDD" BAŞKA ŞEY
UDD BAŞKA ŞEYDİR 8

Terimler - Kavramlar
HALK DEMOKRASİSİ 11

Demokratik Görev:
Yüksek Okullar Yönetmeliği'ne
Karşı Direnelim 13

AFRİKA:
DEVRİMİN NABZININ
ATTIĞI YER

ARKADAŞLAR,

Emperyalizme bağımlı yarı sömürge ve sömürge ülkelerdeki, Sosyalizm yolunda tam bağımsızlık için ulusal kurtuluş savaşlarının yükseldiği çağımızda, emperyalizm kendine bağımlı ülkelerde kaçınılmaz sonu biraz daha ertelemek amacıyla elinden geleni ardına koymuyor, koymayacaktırda.

Emperyalizm ve onun yerli işbirlikçileri her yeni gün kendilerine can taşıyan damarlardan birinin koptuğunu gördüklerinden ötürü, işçiler, köylüler, emekçiler üzerindeki baskı ve terörü arturmaktadırlar. Buna paralel olarak halkın yükselen anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesi karşısında da, kendi yaptıkları yasaları bile zaman zaman çiğnemek zorunluluğunu duymaktadırlar.

Biz bir gurup T.E.P.'li devrimci olarak, 12.6.1978 pazartesiyi salıya bağlayan gece, Aydın'ın Nazilli ilçesinde afiş yapıştırmağa çıkmıştık. Afişler «Amerikan Uşağı Bayrağa Sahip Çıkamaz» gibi, güncel bir konuyu içeriyordu.

Nevarki afişleme işlemi tamamlanamadı. Çünkü işbirlikçiler bir kez daha kendi yasalarını çiğnemek zorundaydılar. Afişlemeğe katılan arkadaşlar olarak Merkez karakola götürülüp, nezarete atıldık. Emniyette görevli olan «devlet memurlarına», hemde İçişleri Bakanı'nın 'polisin tarafsızlığı sağlanacaktır. Polis bir takım derneklerin eline teslim edilmeyecektir' teranelerinin atıldığı ortamda, biz afişlerin 648 sayılı Siyasal Partiler Yasası'na göre asılacağını, bunun içinde önceden bir izne gerek olmadığını anlatmağa çalışmamıza karşın; polis orada kanunun kendileri olduğunu bir şikayetimiz olursa, bunun dışarda bizi koruyan C.H.P.'li millet vekillerine iletilmesi gerektiğini kendilerine yakışacak «incelikle» anlatarak, bizi dinlemeğe gerek bile duymadı.

Daha sonra da polisin İçişleri Bakanı'nın belirttiği «tarafsız» uygulamalarına sıra geldi. Israrla yaptığınız bütün ikazlara karşın tam 13 saat göz altında tutulduk. Bu sıra içersinde komser A.'nın «yüksek kültüründen» faydalanıp, hakım sınıflara hizmetin nasıl yapıldığını yakından gördük. Göz altındayken kanunı hakkımız olan yakınlarımızla görüştürülme istemimizde küfür ve baskıyla red edilmiştir. Yaptığını yeterli bulmayan komser A... 12 Mart sırasında faşistlerin genel başkanımız için duyduğu kini, eline geçen bizden çıkarmağa başlamışsa da, bu zevkini yarıda bırakmağa mecbur kalmıştır. Çünkü Aydın'dan gelen siyasal Polis (kı bu kişi 2. MC. zamanında İzmir'de 1. Şube'de görevliydi) rütbe olarak kendinden yüksekti. Ve tabi ki, bu zevke o nail olacaktı.

Sayın İçişleri Bakanımız şunu çok iyi bilmelidir ki, faşizme karşı mücadele 'sağ da, sol da canavardır, ikisine de karşıyız', demekle olmaz. Yakın tarihin incelenmesi kendilerinden farklı düşünmeyen insanların günah çıkarmalarıyla dolu olduğunu gösterecektir. Biz halk düşmanlarına şunu haykırıyoruz: Biz gücümüzü ezilmişliğimizden alırız. Kinimizi de, bizlerin üzerinden milyonları vuranlardan... Bizi sınıf mücadelemizden ne onlar, ne de onların efendileri vazgeçirebilir..

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ ve GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE MÜCADELEMİZ.

YAŞASIN TÜRKİYE EMEKÇİ PARTİSİ.

Nazilli'den T.E.P.'li
Devrimciler Adına
METİN ÇOBAN

BAŞYAZI

Faşist Teröre Karşı

Titrek Elle Mücadele Edilemez

Son haftalarda AP ve MHP'nin yürüttüğü «hızlı» muhalefet, sınırlı siyasal demokrasinin çanına ot tıkayacak provokasyonlarla atbaşı yürütüldü. Bilinçlenen halkımızın binbir alanda sürdürdüğü mücadele sonunda, egemen sınıfların siyasal iktidar programındaki bekçilerini kaybeden MC partileri ve özellikle MHP ve AP faşist darbeyi kışkırtıcı bir muhalefet yürütüyor. İktidarın, özellikle egemen sınıflar yararına dış dünyadan sağladığı siyasal ve ekonomik olanaklar üzerine, şimdilik MSP'siz MC silahşörleri Demirel ile Türkeş'in telaşı büsbütün arttı. Demirel hemen hergün hükümetin ömrünü tamamladığını ilan ediyor. Hatta Türkeş, geçen hafta başında alenen hükümetin düşürüleceğini açıkladı. Gazetecilerin «nasıl?» sorusuna anlamlı bir biçimde cevap vermedi. «Başbuğ» cevap vermedi ama nicedir yerli şubelerince de desteklenen CİA'lı, Savak'lı provokasyonlar aldı yürüdü.

Belli ki geçen hafta yapılacağı bilinen Milli Güvenlik Kurulu toplantısına doğru provokasyon dizisini zenginleştirme konusunda gerici mihraklar elden gelen çabayı gösterdiler.

Halkımız, ilk yapıldığında «trajik» görünen, ama tekrarlandığında «komedi» niteliğinden kurtulamayan şu ünlü oyunu kanıksadı artık. 12 Marttan beri hemen her Milli Güvenlik Kurulu toplantısından önce gerici partilerin ve tüm burjuva basınının içinde yol aldığı «anarşik olaylar» ma salı, yine ön plana çıkarıldı. Sola karşı «asayiş tedbirleri» için yeni adımlar yaratılmaya çalışıldı, orduya davetiyeler çıkarıldı.

Siyasal cinayet ve yaralama olayları artık eskisi kadar ilgi çekmiyordu. Bu nedenle son günlerde daha etkili provokasyon olayları tezgahlandı. 12 Mart faşizmi döneminde Maltepe operasyonunda Hüseyin Cevahir'i vuran keskin nişancı subay, olaydan altı yıl geçtikten sonra(!) katledildi. Ardından AP Genel Merkez binasına ve Anayasa Mahkemesine konan bomba ile komuoyu, sola karşı yeniden şartlandırılmaya çalışıldı. Askeri ve sivil bürokrasinin en duyarlı olduğu Kürt sorununda, Barzani ve Talabani kuvvetleri arasındaki çatışmalar, ısrarla hükümet aleyhinde kullanılmaya çalışıldı. Buna benzer olayların Doğuda sık sık yer aldığını herkes bilir. Tüm gerici ve sözde tarafsız basının rol aldığı bu oyun, geniş emekçi kitleleri eskisi kadar etkilemiyor, ama bürokrasideki ve bilinçsiz kitlelerdeki şartlanmayı hesaba katmadan edemeyiz.

MC'CİLERİN HESABI YANLIŞ MI ÇIKTI?

Gerici güçler, Milli Güvenlik Kurulu toplantısından önce, kamuoyunda yaratmak istedikleri hava açısından belki umduklarını bulamadılar. Ama sürekli saldırı halindeki faşist cephenin taktik hedefi bugün Ecevit hükümetini hemen düşürmek midir? Bunu umabildiklerini sanmıyoruz. Egemen güçlerin yararları açısından bu icazetin kendilerine bugün için verildiği söylenemez. O zaman işbirlikçi eğemen güçler açısından önemli olan, yedek güç olarak şimdilik dizginlediği eski hırçın bekçilerini istim üzerinde tutmaktır.

Kuşkusuz evdeki hesap çarşıya uymayabilir. Faşist cüretli çıkışlarının sürüp gitmesi, lehlerine bir olup bitti yaratabilir. Nitekim bugün, koşullar Ecevit hükümetinin kurulduğu altı ay öncesine kıyasla bir faşist darbe için çok daha elverişlidir. Burada başlıca etken faşist mihrakların kararlı hareket etmesi kadar Ecevit hükümetinin sınıfsal karakteri gereği demokratik güçlerden çekinmesi ve sağındaki güçlere yaranarak hükümet etmeye yeltenmesidir.

İstim üzerinde tutulan eski MC'cilerin başka amaçları da var. Böylece bir yandan yavaş da olsa bazı mevzillerinden geriye sürülen yandaş bürokratların ve militanlarını yüreklendirmiş olacaklar, diğer yandan da, CHP'nin emekçi yığınların bazı özlemlerine cevap vermesi karşısında onu denetim altında tutmak için bir faşist komplo olanağını ayakta tutacaklar.

KAZANIMLARI BU KADAR DEĞİL

Faşist cephenin sağladığı kazanım bu kadar değildir. Eski subaylar için düzenlenen provokasyonların ardından, 12 Mart generallerinden ikisinin yaptıkları tantanalı açıklamalardan sonra, Milli Güvenlik Kurulu üzerinde belirli etkiler sağlandığı anlaşılmaktadır. AP'li Türün'ün eski silah arkadaşları için döktüğü sözde gözyaşlarının ve dayılanmalarının ardından MC Kurulu'nu «anarşistlere, komünistlere» karşı harekete geçmeye çağırması, ünlü faşist Elverdi'nin sıkıyönetimle yetinmeyip «savaş halinin» ilanını istemesi, ne kadar dengesiz davranışlarmış gibi görünse de Milli Güvenlik Kurulu toplantısına yönelik etkili yatırımlar olduğunu kabul etmek gerekiyor.

Milli Güvenlik Kurulu uzun toplantısından sonra yayınlanan kısa basın bildirisinde tartışılan konular ve alınan kararlarla ilgili hiçbir açıklama yer almadı. Asayiş konusunu ele alacağı günlerce yazılan bir toplantı için resmi bir açıklama yapılmaması her zaman demokrasinin bir açıklık rejimi olduğundan söz eden Ecevit ve iktidarı için bir çelişkidir. Anlaşılan ilgililer topters duruma düşeceklerini hesap ederek resmen lantıda görüşülen sorunları ilerici kamuoyu ile açıklamamışlardır. Çünkü resmi olmayan yollardan basına sızdırılan haberlere göre, Milli Güvenlik Kurulu toplantısında «1. Orduya ve Anayasal kuruluşlara yöneltilen saldırılar 2. Bölücülük, 3. Aşırı sol, tehdiş örgütleri, 4. Kurtarılmış bölgeler» gibi sorunlar tartışılmıştır. Ama asıl sorun, faşist darbe sorunu, faşist cinayet ve katliamlar sorunu tartışılmamıştır. Bunların yerine «aşırı sol örgütler» ve «kurtarılmış bölgeler» gibi sorunlar hangi eğilimde olduğu bilinen istihbarat çevrelerince abartıldığı biçimde gündeme getirilmiştir. İlk sonuçlar ortadadır: Pol-Der'in kapatılması ve anti-demokratik öğrenci yönetmeliği ve faşist saldırıların büsbütün azması. Bu gündeme bakarak söyleyebiliriz ki toplantı öncesi senaryo, tezgahlanan provokasyonlar görüldüğü kadarıyla amacına önemli ölçüde ulaşılmış ve askeri bürokrasi etkilenebilmiştir.

Siyasal gelişmelerin bu denli saptırıldığı bu konuda hükümetten emekçi halkımızın açıklama beklemesi hakkıdır. Sürekli olarak anarşinin kaynağına ineleceğini söyleyen Ecevit'in, değil kaynağına inmek, faşist saldırıları bile toplantı gündemine getiremeyişinin hesabı sorulmalıdır. Eğitim kurumlarında ve fabrikalarda faşist işgallere son vermek için canını dişine takıp mücadele eden, bugün de ölümü göz alan ve ölen yurtseverler bunu bekliyor.

ALTI AYIN MUHASEBESİ

Ecevit son CHP ortak grup toplantısında bir anlamda altı aylık CHP ağırlıklı iktidarın hesabını vermeye çalıştı ve adın vermeden Demirel'in bir iddiasına cevap verdi. «Milli Güvenlik Kurulunda anarşiyi önlemek için önce sağın ezileceğini sonra da solla mücadele edileceğinin görüşüldüğü» biçimindeki eleştiriye Ecevit'in yanıtı hala şu biçimdedir: «Anarşi nereden gelirse gelsin önlemeye kararlıyız» Yani ister sağdan ister soldan «nereden gelirse gelsin»...

CHP yönetiminden, İçişleri Bakanının da tekrarladığı bu tekerlemeye geniş kitlelerin hala inandığını sanan kimse var mı, bilemiyoruz?. Gördüğümüz kadarıyla ortak grup toplantısında konuşan ve halk ile daha sıkı bağları olan çoğu CHP milletvekili, iktidarı bir darbe ile zaptetmeye yönelmiş insanlık düşmanı faşist tedhiş hareketinin kastedildiği «sağ iktidara yönelmesi söz konusu olmayan ve etkinliği çok sınırlı» terörist solu Ecevit ve Özaydınlı gibi aynı kefeye koymuyorlar.

Erzincan Senatörü Niyazi Ünsal, hükümetin hasta olduğunu hastalığın da içişlerinde olduğunu belirterek şunları söylüyor: «İpler dışardadır. Kontr-Gerilla ortaya çıkarılmalıdır. Ülkü Ocaklarının kimliği iyi saptanmalıdır. Bu olaylar dün Muammer Aksoy'un dediği gibi bir gecede sağ ve sol derneklere baskın yaparak önlenemez.»

Çorum milletvekili Şükrü Bütün ise «Ekonomisi dışa bağlı kapitalist ülkelerde kapitalistlerin demokrasiye saygısının ancak sandıktan kendileri nin çıktığı sürece devam ettiğini, sandıktan sol hükümetler çıkmaya başladığında da parlamentoya son verme özleminin kabardığını» söyledi ve buna karşı en enerjik önlemler alınmasını istedi.

Sivas Senatörü Hüseyin Öztürk, yıkıcı örgütlerin kaynağının kurutulmasın önererek Demirel ve Türkeş'den ülkeyi bu duruma getirdikleri için hesap sorulmasını istedi.

Toplantıda eleştirilere verdiği cevapta Ecevit, anarşinin kaynaklarına inildiğini, bu konuda etkin önlemler almaya devam edildiğini söyleyebiliyor. Ama sanırız özellikle kaynaklara

inildiği iddiasına kendisi dahil kimseyi inandıramadığı açıktır. Polisin görev yapar hale geldiğini, bunun en büyük kanıtlarından birisinin Eğitim Enstitülerinin durumu ile üniversite sınavları olduğunu söyleyen Ecevit'i aynı günlerde gelişen olaylar yalanladı. Kadıköy Atatürk Eğitim Enstitüsü Müdür Yardımcısı'nın güpegündüz faşist katillerce öldürülmesi ve katillerinin yakalanmaması, eğitim kuruluşlarında hala yer yer faşist terör estirilebilmesi karşısında yetkililerin umursamazlığı, her allahın günü işlenen iki üç cinayet CHP Genel Başkanının cevaplarını geçer siz kılıyor.

Bu hafta önce İTÜ'nün ilerici öğrencilerine karşı şiddetli bir polis ve komando operasyonu uygulanırken Edirnekapı Yurdu'nun faşist karargahı, silah deposu ve katillerin barınağı haline getirmiş olan faşist komandoların altı ay sonra kollukkuvvetleri önünde üstleri aranmadan yurttan ayrılmalarına izin veriliyor ve alayişle oradan Beyazıta kadar yasa dışı bir yürüyüş yap malarına göz yumulabiliyordu. Göstermelik faşist Pol - Bir'in karşısında iyice güçlenmiş bir demokratik kuruluş olan ilerici Pol-Der'in sanki aynı şeylermiş gibi CHP ağırlıklı bir iktidarın baskısına uğraması ise demokratik haklara indirilmiş ağır bir darbedir. Hele yeni tayin listelerinde 12 Mart'ın baş işkencecilerinden Ümit Erdal gibilere yer verilmesi skandal niteliğinde bir olaydır.

Yine CHP toplantısında Ecevit, CHP'nin hukukun üstünlüğünü savunan bir parti olduğunu, bundan ayrıldığı zaman devletin tümü ile yıkılacağını vurguluyor. Böylece, dolaylı biçimde, kendilerinden faşist kışkırtmaların üzerine etkin bir biçimde gitmeleri'nin beklenemiyeceğini açıklıyor. Ama öte yandan kendisi aynı konuşmasında «anarşiyi önce en üst düzeyden başlayarak önleyeceğiz» umudunu vermeye de çalışıyor.

Hiç çekinmeden söyleyebiliriz ki altı aylık CHP ağırlıklı iktidarın gizliaçık faşist örgütler karşısındaki icraatı perakende düzeydeki başarılar dışında henüz başladığı noktadadır. Hatta yer yer gerileme içindedir. Çünkü altı aylık bir iktidar sonunda dahi, faşist militanlar alınan önlemlerin sudanlığını görerek saldırı ve cinayetlerini sürdürmelerini, Türkeş'lerin, Demirel'lerin, Türün'lerin, Elverdi'lerin alenen faşist darbe çığırtkanlığı yapabilmeleri başka türlü yorumlanamaz.

"SİLAHLI PROPAGANDA" DİYE, BİREYSEL TERÖR

Küba Devrimi

Evrensel Bir Model Olamaz

Bireysel terör denince, akla hemen anarşizm ve anarşistler gelir. Çünkü bireysel terör anarşisitlerin temel eylem biçimi olarak bilinir. Bilimsel Sosyalizm bunu reddeder. Böyle olunca, Marksist-Leninist olma iddiasında bir kişi, bireysel terörü eylem biçimi olarak savunamaz. Bunu kendine yakıştırmaz.

Ne var ki, 1971 başlarından bu yana silâhlı mücadele verme iddiasındaki, gurup ya da «örgüt» lerin eylemi, bireysel terörden başka şey değildir. Başka bir şey olmamıştır.

Elbetteki, bu çevreler bireysel terörü açıkça savunmuyorlar: Tersine bunu reddediyorlar. Kendi hareketlerine «Gerilla Savaşı», Öncü Savaş» gibi adlar veriyorlar. Gerçekten teori olarak anarşizmi değil marksizm-Leninizmi içtenlikle savunduklarından, kendi gözlerinde yaptıkları iş Marksist-Leninistlerin silahlı, devrim savaşıdır.

Anarşizm karşısında, bir bilim ve eylem kla vuzu olarak marksizm-Leninizm'in doğruluğu kanıtlanmıştır. Bu anlamda Marksizm-Leninizmi benimsediğini ilan etmek, onu kendi devrimin için uygularken yanlış yapmamaya yetmez. İstediğin kadar Marksist-Leninist olduğunu tekrarla dur, ama temel eylem biçimine anarşistlerin temel eylem biçimi arasında bir fark yoksa, fark yalnızca senin niyetlerinde kalıyorsa, bu bireysel terörden başka şey olamaz. Çünkü aynı şeyi Anarşistler yaparsa bireysel terör olur, Marksist-

ler yaparsa bireysel terör olmaz; «Silahlı Propaganda», ya da «Öncü Savaş» olur diye bir ilke yoktur ve olamaz. Eylemin objektif niteliğidir önemli olan.

Gerilla savaşı olsun, bu yoldan yürütülen «Silahlı Propaganda» olsun, dünya devrimlerinde markssitlerce baş vurulmuş mücadele yöntemleridir. Bu nedenle sözlerimizden, bizim bunları yadsıdığımız anlamı çıkarılmasın. Bizim söylediğimiz şey, her silahlı eylemin bir gerilla savaş, bir silahlı propaganda olmadığı, olamıyacağıdır.

Türkiye devrimci hareketine, bireysel terör hastalığı, Küba devriminin yanlış değerlendirilmesinden dolayı bulaşmıştır. Örneğin Mahir Çayan Küba devrimini emperyalizmin 111. bunalım dönemi dediği dönemin devrim modeli saymıştır Şöyle der:

«Küba devrimi, çalışma tarzıyla, takip ettiği rota itibariyle bu tarihsel dönemin özelliklerinin bir sonucudur. Bir başka deyişle marksizm -Leninizmin bu tarihsel dönemin pratiğine uygulanmasının bir sonucudur. (Küba proleter devrimi hariç, bütün devrimler, iki evren savaşının altüst oluşları içinde olmuştur.) Silahlı propagandanın temel mücadele biçimi olması ve de halkın devrimci öncülerinin savaşı, marksizm-Leninizmin evrensel tezlerinin bu somut tarihsel durumun pratiğine uygulanması sonucu ortaya çıkmış olan ülkelerin proleter devrimcilerinin bolşevik çizgisidir.» (Bütün Yazılar, s. 337).

Küba devriminin böyle değerlendirilmesi yanlıştır, tarihsel gerçeklere aykırıdır. Küba devrimi, «çalışma tarzıyla» olsun, «takip ettiği rota itibariyle» olsun «marksizmin-leninizmin bu tarihsel dönemin pratiğine uygulanmasının bir sonucu» değildir. Çünkü devrimin önderleri (örneğin Kastro) uzun süre hatta iktidar alındıktan sonra bile bir süre marksist değildirler. Yani hareket başından marksist-Leninist bir hareket değildi. Böyle olunca, ne çalışma tarzıyla, ne de rotası itibariyle, Küba devriminin marksist önderler tarafından o dönemin somut koşullarına marksizm -leninizmin evrensel tezlerinin uygulanmasının bir sonucu olduğu söylenemez.

Kastro, küçük burjuva bir yurtseverdir. Batistanın zülmü altında iligine değil sömrülen halkınn kurtuluşu için Batistayı devirip halktan yana yurtsever bir iktidar gerçekleştirmeyi kafasına koymuştu. Halk zaten kırda olsun kentte olsun için için kaynamaktadır. Düzene karşı tepkisini sık sık aktif eylemlerle göstermektedir. İhtilale yanaşmayan, pasif bir Komünist Partisi'nin örgütlendirdiği işçi sınıfı grevlerden öteye gidememektedir. Komünist partisinin dışında küçük burjuva, ihtilalci grup ve örgütler vardır. Kartro ve arkadaşları bunların en kararlısı ve en radikalidir.

Kastro bir dönem! bir burjuva partinin parlamenterliğini de yapmış ama parlementodan ve seçimlerden umudu kesmiştir. Monkado kışlası baskını örneği çıkışlarla, Batista'yı devirmek iktidar olmak için uğraşır bir süre. Daha sonra Granma çıkartmasını ve çıkartmayla birlikte büyük şehirlerde bir ayaklanma planlar. Fakat aksilikler olur. Karaya çıkar çıkmaz Batista kuvvetlerinin saldırısına uğrarlar. Kayıpları büyük olur. Şehirlerde bekledikleri ayaklanma gecikir. Bir avuç adam dağa çekilirler. Dağlarda, düzenle bağlarını çoktan yitirmiş yoksul köylüler vardır. Kısa sürede bunları toparlarlar. Yani dağlarda, dayanacakları bir köylü tabanı bulabilirler. Şehirlerde ise, Batista her geçen gün tecrit olmaktadır. Dağdakiler ise marksist-leninist bir hareket olarak ortaya çıkmadığından programları ne ulusal burjuvaziyi, ne de ABD emperyalizmini ürkütmez. Yani ABD emperyalizmi hareketsiz kalırken küçük burjuvazi'den ulusal burjuvaziye kadar bir destek bulurlar.

Küba devriminin niteliğine ilişkin bazı gerçekleri Kastro'nun ağzından dinleyelim. 1961'de marksist-leninist olduğunu ve sosyalizmin inşasına girişeceklerini ilan ettikten bir süre sonra bir Amerikan gazetecisine verdiği demeçte şöyle diyor Kastro: *Soru:* «Kuvvetlerinizi Batista'ya karşı hazırladığınız zaman Çe Guevera ile Sierra Maestra'da bulunuyordunuz değil mi. Komünist mi idiniz o sıralarda? *Kastro:* «Gizli ya da içeriye sürülmüş bir ajan değildim, eğer bunu kastediyorsanız. Dağlarda bulunurken kendimi devrimci sanıp sanmadığımı soruyorsanız, evet devrimciydim. Eğer marksist-leninist olup olmadığımı soruyorsanız, cevabım 'hayır'dır. Henüz marksist-leninist değildim. Kendimi komünist, klasik bir komünist sayıp saymayacağımı sorarsanız 'hayır' derdim, klasik bir komünist değildim. Ama bugün bunu hakkettim sanırım. Marksist-leninist olmayan bir insanın gerçek devrimci sayılmayacağını anlamış bulunuyorum.» (Fidel Castro Konuşuyor. Habora Y. s. 20).

İşte, dürüst bir devrimcinin kendikendini tahlili. Bir de Kastro'nun programları hakkndaki düşüncelerine bakalım :

Soru : «Sierra Maestra'da kaldığınız sıralarda komünist programını açıkça benimseseydiniz işbaşına gelebilirmiydiniz?
Kastro: «Bu soru koalylıkla cevaplandırılamaz. Belki hayır. Zaten akıllıca bir hareket olmazdı. Radikal bir program ilan etmekle bölünmüş bulunan gerici güçlerin devrime karşı birleşmelerini sağlardık. Bu, Batista'nın egemen sınıfının ve Kuzey Amerika emperyalistlerinin (...) sağlam bir cephe kurmalarına sebep olurdu. Sonunda Birleşik Devletler ordusunu çağıracaklardı. Elimizdeki güçlerle, dıştan herhangi bir yardım almaksızın böyle bir durumun hakkından gelemezdik.» (a. g. e . s. 20).

Görüldüğü gibi, Küba devrimi marksizm-leninizmin evrensel tezlerinin marksist-leninist önderler tarafından uygulamasıyla gerçekleşmiş bir devrim değildir. Kastro'da bunu iddia etmemektedir. Küba devrimi, halkının dayanılmaz sefaletinin, Batista'nın kanlı zülmünü görüp, buna son vermek için, halkının mutluluğu için durumu düzeltici bazı reformlar içeren bir programla henüz bilimsel sosyalizmi eylem klavuzu edinmeden, sosyalizmi amaçlamadan, yiğit ve fedakarca bir mücadeleyi yürüten yurtsever savaşçıların önderliğinde zafere ulaşan bir devrim olmuş tur. Yurtseverlikleri, halklarının mutluluğundan başka bir şey düşünmemeleri, iktidarı aldıktan sonraki iki yıl içinde, sosyalizm yolunu tutmaktan başka çareleri olmadığını kavramalarını sağlamıştır.

Kastro, Amerikan gazetecisinin «Amerikan hükümetinin sonraki düşmanlığı Küba'da komünizm için yararlı bir hava yaratılmasına sebep oldu mu?» sorusuna şu yanıtı veriyor :

Sanırım ki, öyle. Sovyet Rusya'nın dostça hareketlerinin yardımı dokunduğu gibi. 1960 yılında S.S.C.B. ile kurduğumuz ilişkiler ulus ve devrimci liderlerin fikri olgunluklarını geliştirdi. Şüphesiz başlangıçta kavrayamadığımız bir şeyi öğretti bize. Ancak kendi ülkeler'inde devrimi başaranların gerçek müttefiğimiz kendi devrimimi zin yardımcısı olabileceğini anladık. Proletarya enternasyonalizmini öğrenmek fırsatını bulduk.» (a. g. e. s. 14)

Şimdi kalkıp bu devrimi, «marksizm-leninizm'in bu tarihsel dönemin pratiğine uygulanmasının bir sonucu» olarak göstermenin alemi yok. Ve böyle bir devrimden «silahlı probagandanın temel mücadele biçimi olması ve de halkın devrimci öncülerinin savaşı, marksizm-leninizmin evrensel tezlerinin bu somut durumun pratiğine uygulanması sonucu ortaya çıkmış olan, bütün emperyalist hegemonya altında olan ülkelerin proleter devrimcilerinin bolşevik çizgisidir.» gibi kesin sonuçlar çıkarmak, besbelli ki yalnıştır. Bu Küba devriminin deneylerinden yararlanmak değil koşulların ne olursa olsu onu kopye etmeye kalkmak olur.

Bütün bunlar böyle. Ama bir varsayım olarak «öncü savaşını» ve «silahlı probagandayı» temel eylem biçimi saysak bile, ne işçi sınıfı ne de yoksul köylülük tabanına dayanmayan yalnızca öğrenci gençlik hareketinden güç alınarak yapılan silahlı eylemleri işçi sınıfının siyasal hareketinin silahlı mücadelesi saymak mümkün değildir. Ve asgari bir emekçi kitle tabanına dayanmayan hiçbir gerilla mücadelesi gelişip halk savaşına dönüşemez; olsa olsa yiğitçe atılım olarak kalır ve söner. Aynı zamanda Marksizm -Leninizmi lafda ne kadar savunursan savun, proleter devrimi için mücadele ettiğini tekrarla dur, bir emekçi kitlenin bilinçli siyasi mücadelesi olarak yansımayan silahlı eylem, bireysel terör durumuna düşmekten kurtulamaz. Bir kez daha yineliyelim; anarşistler yaparsa bireysel terör olur, proleter devrimcileri yapınca gerilla savaşı olur diye bir kural yoktur.

Bir yanlış anlamaya meydan vermemek için, «Bağımsız Türkiye»nin 45'ci sayısında çıkmış «Bireysel Terör Üzerine» adlı yazıdan şu satırları aktaralım :

(...) Faşist saldırıların sürdüğü, siyasi cinayetlerin birbirini izlediği bugünün Türkiye'sinde faşizme karşı olduğunu ilan eden bir liberal hükümetin kaynaklarına gitmede acz gösterdiği, kolluk kuvvetlerin hala yönetimi altına alamadığı bu koşullarda demokratik güçlerin canını korumak gibi en doğal bir güdü ile yer yer faşist saldırılara karşı savunma önlemleri almaları başka şeydir. iktidarı zaptetmeye yönelik silahlı eylem başka şey.»

Bizim üzerinde durduğumuz da bu ikinci cinsten olma iddiasındaki eylemlerdir.

Lenin bireysel terörü «devrimci eylemi işçi sınıfı hareketi ile koordine edemeyen ya da etme olanağına sahip bulunmayan aydınların kendiliğinden gelme ve tutkulu isyanı» olduğunu belirtir. Lenin «işçi sınıfına güvenmeyen ya da hiçbir zaman güvenmemiş olan kimsenin öfkesini ve devrimci enerjisini terörden başka yoldan dile getirmesi besbelli ki zordur» der. (Ne Yapmalı)

Niyetleri ne denli proleter devrimci olursa olsun, geçmişten dersler çıkarmak yerine onu olduğu gibi tekrarlamak isteyenler, Lenin'in bu sözlerinin kendilerine de ilişti̇ğini bilmelidrler.

İNCELEME

«MDD» Başka Şey UDD Başka Şeydir

Milli Demokratik Devrim stratejimizin hedefleri açıktır :

İşçi sınıfının demokratik önderliği altında toplumdaki tüm ulusal demokratik güçlerin güçbirliğinin gerçekleştirilmesi. İşbirlikçi sermaye ve büyük toprak sahiplerinin tecridi. Ulusal demokratik güçlerin devrimci iktidarının kurulması. Emperyalist ülkelerle, özellikle ABD ile ulusal bağımsızlıkla bağdaşmayan anlaşmaların feshi. İşbirlikçi kapitalistlerin ve toprak ağalarının mil lileştirmeler ve köklü bir toprak reformu ile sömürü olanaklarının ellerinden alınması, dolayısıyla bunların siyasal etkinliğine son verilmesi. Bu yolda işçi sınıfının öteki çalışan sınıf ve zümrelerle, özellikle köylülük ile bağlaşıklığının güçlendirilmesi. Kırsal bölgelerde feodal ilişkilerin tasfiyesi. Millî Demokratik Devrimin belli başlı görevlerinin yerine getirilerek emekçilerin yönettiği tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye'nin gerçekleştirilmesi. Toplumun sosyalist devrim aşamasına vardırılması.

İçinde bulunduğumuz aşamada bilimsel sosyalizmi Türkiye gerçeklerine uygulayarak varılan bir sentez olan, her türlü sekter «sol» lafazanlıktan uzak bu asgari program 1960'ların sonlarında egemen güçlerin korkulu rüyası olmaya başladı. Ne TİP'in temsil ettiği (o günlerde «Bizim Radyo'ca desteklenen) sağ oportünist akımın, ne de «sol» sektarizmin, kurulu düzen için bir tehlike oluşturmadığını iyi biliyorlardı. Tehlike, ayağı Türkiye gerçekleri toprağına basan proleter devrimci hareketti. Siyasal çizgimiz devrimci gençliğin hemen hemen tümü tarafından benimsenmekteydi. Gençliğin bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine öncelik tanıyan mücadelesi halk yığınlarından destek görüyordu. Hareket köylülük içinde kökler salmaya başlamış buna paralel olarak TİP oportünizmi kırsal bölgelerde hemen hemen tüm etkinliğini yitirerek büyük kentlerin aydın salonları sınırları içinde tecrit edilmişti.

⁂

15-16 Haziran Direnişi TİP eğilimindeki DİSK yöneticileri tarafından sendikal hakların sınırlandırılmasına karşı sınırlı bir hareket olarak başlatıldı. Ama hareketin yöneticilerce çizilen sınırları aşarak büyük bir işçi direnişi boyutlarına ulaşmasında proleter devrimcilerin büyük katkıları oldu. Kısa zamanda direniş bir siyasal içerik kazandı ve yığınların haykırdıkları sloganlar Mil li Demokratik Devrim sloganlarıydı. Bu da, devrimci çizgimizin bir bunalım anında yağınlarca nasıl kolayca benimsendiğini gösteriyordu.

Egemen güçler korktular, işçi direnişine sıkıyönetim ile karşılık verdiler. Kurulu düzenin politikacıları 15-16 Haziran'ın bir «ihtilal provası» olduğunu söylemişlerdir. 15-16 Haziran böyle bir şey değildi. Elbette ki bu şanlı direniş işçi sınıfına değerli tecrübeler kazandırmıştır ama tasarlanmış bir «ihtilâl provası» olduğunu söylemek gerçekleri çarpıtmaktır. 15-16 Haziran işçi sınıfının kendiliğinden gelme bir demokratik şahlanışı idi ve devrimci gençlik buna bir siyasal içerik katmaya çalışmış, başarılı da olmuştur.

15 — 16 Haziran bir «ihtilâl provası» değildi ama, direnişi izleyen sıkıyönetim, 12 Martın bir provasıydı. Ve egemen güçler daha 1970 yazın da açık faşizme geçme kararını almışlardı. Darbenin en uygun anını kollamaktaydılar. Çünkü hak ve özgürlükler sınırlı da olsa, biçimsel demokrasi koşullarında gidişin kendileri için kötüye gidiş olduğunu görüyorlardı. Emekçi yığınların bilinçlenmesini durdurma, hiç değilse frenlemenin tek yolu kalmıştı: Açık faşizm.

⁂

Bizim savunduğumuz proleter devrimci çizgi açık faşizmin boy hedefi oldu. 12 Mart döneminde sıkıyönetim savcı ve mahkemeleri iddianame ve kararlarında özellikle Milli Demokratik Devrim tezlerini savunmanın 141 ve 142'inci maddelerin ihlali niteliğinde suç olduğunu kanıtlamaya çalıştılar. Yargıtayın Milli Demokratik Devrimi savunmanın suç olmadığı yolunda daha önce almış olduğu karar yok sayıldı. Bu dönemde sıkıyönetim mahkemelerinin baktığı belli başlı davalarda uzun gerekçelerle Milli Demokratik Devrim mahkum edildi. Besbelli ki açık faşizmin baş tehlike saydığı ve darbelerini üzerinde yoğunlaştırdığı siyasal çizgi «MDD» çizgisiydi. THKO Davası, 1. THKO-C Davası, Dev-Genç davaları, TÖS davası, Aydınlık Sosyalist Dergi ve Haziran Hareketi davaları gibi en ağır cezalarla sonuçlanan davalarda Milli Demokratik Devrim tezlerini benimseme ve savunmanın suçların en ağırı olduğu kanıtlanmaya çalışıldı. Evet 12 Mart döneminde MDD çizgisi faşist cephenin boy hedefi oldu.

Ama o günlerde bize saldıran yalnız açık faşizm olmadı. «Sol»dan da saldırılara uğradık. O günlerde legal basında yazı yazma olanağını bulmuş bazı aydınlar «İşçi sınıfı sosyalizmi» dedikleri şey adına sömürülen ülke Türkiye'de gelişmiş kapitalizmin bir ürünü olan yerli tekelci finans-kapital keşfettiler ve bu ülkede büyük ser mayenin işbirlikçi niteliğini kulak ardı ettiler Sermayenin tekelciliğinden yakınmak pek tehlikeli bir şey değildir, 12 Mart başbakanı Nihat Erim'in bile tekelcilik aleyhnde sözleri vardı.

12 Mart açık faşizminin başta gelen işlevi terör yöntemleriyle sol hareketi anti-emperyalist iç;eriğinden ayırmak idi. Bunda da bir ölçüde başarılı oldukları teslim edilmelidir. 12 Mart faşist terörünün solun bir kesiminde meydana getir diği yılgınlığın bu başarıda payı olduğu açıktır.

TSİP'in yönetici kadrosunu oluşturacak olan grup, ilkten Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın görüşlerini olduğu gibi benimsediler. Kıvılcımlı 12 Mart döneminde moda olmuştu. Onlar da modaya uydu lar. Zamanla bu grup bir gelişme gösterdi. Bir bakıma kendi kendini aştı. Kıvılcımlı'nın fazla sivri tezlerinden bir kısmını terkettiler. Giderek bir zamanlar adını Marks, Engels ,Lenin'den sonra aynı solukta andıkları Kıvılcımlı'nın marksist olmadığını ileri sürmeye kadar işi vardırdılar. Ancak vardıkları nokta TİP ve Ürün çevrelerinin temsil ettiği sağ oportünizmin safındadır. Bunlar biraz daha derli toplu laf ediyorlar, örneğin «ilerlemeci» takımın gülünçlüklerine pek düşmüyorlar, o kadar.

⁂

Son olarak yayınladıkları «İleri Demokrasi ve Türkiye» (İlke Yayınları) adlı kitapta birçok konuda, bu arada Milli Demokratik Devrim stratejisi konusunda da görüşlerini açıklıyorlar. Kitap bir taşla iki kuş vurma çabasında. 1. Bilenlerin Türkiye için önermeye kalkıştıkları «İleri Demokrasi» ve bunu sağlayacak olan «Uulsal Demokratik Devrim» konusundaki yer yer haklı eleştiriler ileri sürerken, hazır kalemi ele almışken, Milli Demokratik Devrim stratejimize karşı eski saldırılar tekrarlanıyor.

Bilenlerin okuduklarını anlayamaz duruma düştükleri, *1969 Komünist ve İşçi Partileri Moskova Konferansı Bildirisinde*, açıkca köklü bir parlamenter gelenekleri bulunan gelişmiş kapitalist ülkeler için önerilen «İleri demokrasi»yi gerçek burjuva parlamenterimizi tanımamış sömürülen ülke Türkiye için önermeye kalkışmalarından bellidir. «İlerlemeci» takım hem bunu yapıyor hem de aynı Türkiye'ye «Kapitalist olmayan yolu» da öneriyor. Besbelli ki bu ikinci öneri de yersizdir. Kapitalist olmayan yol iktisadi gelişme düzeyi geri, işçi sınıfının hemen hemen mevcut olmadığı çobanlık aşamasında bir Mogolistan için geçerli yoldur ama, dört milyonluk bir işçi sınıfı olan, bağımlı kapitalist gelişmede önemli mesafeler aşmış bir Türkiye için kapitalist olmayan yolu önermek gülünçtür.

Kitap, bu konuları ele alıyor ve «ilerlemeci» takımın iddialarını rahatlıkla çözüyor. Bu pek büyük bir başarı sayılmaz. Bilenler öylesine ipe sapa gelmez şeyler söylüyorlar ki, bir polemikçi için bunların yazdıkları madendir. Nereye kazmayı sallasan cevher çıkıyor.

Ama kitapta UDD ile Milli Demokratik Devrim'in aynı solukta ağıza alınması ve UDD için ileri sürülen eleştirilerin sanki «MDD» için de geçerliymiş gibi gösterilmesi, dürüstlükle bağdaşmayan bir açıkgözlük.

Bilenlerin UDD dedikleri başka şey, bizim Milli Demokratik Devrim stratejimiz başka şeydir. Aradaki temel fark sınıf içeriği, devrimde hegemonya bakımından farktır. UDD «milli burjuvazi»nin önderliğinde (işçi sınıfı dahil) tüm demokratik güçlerin gerçekleştireceği bir dönüşümler toplamıdır. Sorun bu biçimde konulduğu içindir ki, «TKP» adını kendine yakıştırmış olan mülteciler grubunun programı bir proletarya

partisi programı değil, CHP'ye ısmarlanan bir istemler listesi niteliğindedir. CHP iktidar olacak, lütfedip «TKP»ye de bir iki bakanlık verecek ve böylece kurulacak olan «İleri Demokratik İktidar», İleri Demokrasinin öngördüğü dönüşmeleri gerçekleştirerek UDD'nin görevlerini yerine getirecek toplumu sosyalist devrim aşamasına vardıracaktır. Bununla avutmaktadır milleti, mülteci grubu.

***

Milli Demokratik Devrim ise proletarya partisinin asgari programının uygulanmasıyla gerçekleşecek olan devrimdir. Bu devrimde hegemonya işçi sınıfındadır. Başkasında olamaz. Bu devrimin belli başlı görevlerinin yerine getirilmesiyle Türkiye toplumu sosyalist kuruluş aşamasına varmış olacaktır.

Milli Demokratik Devrim, Marksizm-Leninizm'in aşamalı devrim teorisinin yaratıcı bir tutumla Türkiye gerçeklerine uygulanmasıyla varılan sentezdir. Bu bakımdan asgari istemlerde bazı benzerlikler bulunmakla birlikte, Milli Demokratik Devrim ile UDD temelde farklıdır.

TİSP polemikçileri «MDD» tezlerinin çetin ceviz olduğunun farkındadırlar. Onun için geçmişte bize saldırırken asıl söylediklerimize değil, fikir silsilesinden koparılan, satırlara istedikleri anlamları yakıştırarak işe girişmişlerdir.

Bu kez de UDD'ye yönettikleri eleştirilerden bize de pay çıkarmaya çalışıyorlar. Bunun aydın dürüstlüğü ile bağdaşmadığına işaret ettik. Dürüst seviyeli, demagojiden uzak polemki, hasmının görüşlerini olduğu gibi, yakıştırmalar yapmadan ele almayı emreder. TİSP sözcülerinden bunu beklemek aşırı iyimserlik mi olur?

Aslında TİP görüşlerinin, ufak tefek farklar içeren bir yeni kopyası olan TİSP çizgisinin temel hatası şablonculuktur, bağımsız ve yaratıcı tutum eksikliğidir. Bunlar devrimci işçi hareketinin partiler arası toplantılar bildirilerini papagan gibi tekrarlamayı marifet sayıyorlar. Onlara göre enternasyonalizm budur. Oysa proleter enternasyonalizminin bu cins tekerlemecilikle bir ilişiği yoktur.

Lenin'in dediği gibi: «Bir tek, yalnızca bir tek gerçek enternasyonalizm çeşidi vardır; bu da *kendi ülkesindeki* devrimci hareketin ve devrimci mücadelenin gelişmesi için olanca yüreği ile çalışmak ve istisnasız *her* ülkede *bu mücadeleyi* ve sadece bu çizgiyi (propagandayla, dayanışma ile ve maddi yardımla) desteklemek.» (Lenin, Tüm Eserleri, c. 24, sayfa 75).

Bugünlerde Lenin'in bu sözleri üzerinde çok duruluyor. Nitekim kitapta da aynı alıntıya yer veriliyor. Mülteci grubunun enternasyonalizme yeteri kadar bağlı bir çizgiyi savunmadığını kanıtlamak amacıyla (Sayfa, 100-101).

Ama aynı eleştiri TSİP sözcülerine yöneltilemez mi? Enternasyonalizmin birinci şartı olan «kendi ülkende devrimci mücadelenin gelişmesi amacıyla tüm yüreğinle çalışmak» için yaratıcı tutum zorunlu değil midir? O halde İspanyol Komünist Partisi'nden Vietnam Komünist Partisi'ne kadar çeşitli eğilimde komünist ve işçi partileri nin katıldığı partilerarası konferanslarda yayınlanan bildiriler bir asgari müştereki ifade ettiğine göre bunları kendi ülkendeki devrimci hareketin çizgisini saptarken müslümanın ayet-i kerimesi mertebesine getirmek yaratıcı tutumla bağdaşır mı? Bu bir başka çeşit şablonculuk değil midir?

İşte TSİP'nin gelişmiş kapitalist ülkeler işçi hareketinden aktarma yerli «tekelci sermaye»den kırk yıllık CHP'den söz ederken «sağ sosyal - demokrasi, sol sosyal-demokrasi» teraneleri bu şablonculuktan kaynaklanmaktadır. «Milli» sözcüğüne allerji de bundan ileri gelir.

(Devam Edecek)

DEVRİMCİ HAREKETİMİZİN ELEŞTİRİSİ

(1961 - 1971)

MİHRİ BELLİ

Fiatı: 20 TL.

İsteme Adresi:

Ticarethane Sok. No: 12/7-A
Sultanahmet - İSTANBUL

Halk Demokrasisi

Sosyalist literatürde «Demokratik Halk Devrimi» ve bu devrimin zafere ulaşması ile kurulan «Halk Demokrasisi» terimleri kullanılıyor. Bu terimlere açıklık getirmek gerek. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bazı Avrupa ve Asya ülkelerinde Halk Demokrasisi dediğimiz devletler kuruldu. Bildiğiniz gibi, İkinci Dünya Savaşı'nda Doğu ve Güney-Doğu ülkeleri, Çekoslovakya, Polonya, Yugoslavya, Macaristan, Bulgaristan, Arnavutluk, faşist ordular tarafından işgal edildiler. Asya'da ise örneğin, Kore, Vietnam, Çin toprakları Japon emperyalistlerinin işgali altında bulunuyordu. Bu ülkelerin herbirinde, özel tarihsel ve ulusal koşullar gereği değişiklikler gösteren halk devrimleri gelişti. Bu devrimler tarihsel koşullar gereği farklılıklar taşımakla birlikte, kimi durumlarda değişik adlar taşımakla birlikte (Asya'daki devrimler kendilerini «Milli Demokratik Devrim» diye nitelendirir), hepsi de ülkeyi emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen ülke durumundan çıkarmayı hedef aldığından *ulusal*, tüm halkın çıkarlarını savunduğundan *demokratik* nitelik taşıyordu. Yani Asya ülkelerindeki Milli Demokratik Devrimlerle Avrupa'daki Demokratik Halk Devrimleri özünde aynı tarihsel işlevi yerine getirmişlerdir: Ülkeyi Sosyalist sisteme katmak.

Devrimlerin ayrı ayrı özel siyasal gelişmeleri konumuz dışında olduğundan genel ortak çizgilerini belirtmeye çalışalım. Bu demokratik halk devrimleri, yabancı emperyalistler, içteki ortakları burjuvazi ve toprak sahipleri bir yanda, ve geri kalan tüm ulusal sınıfların geniş güçbirliği öte yanda olmak üzere, bunlar arasındaki çelişkiyi çözümlemiştir. Bu devrimler, proletaryanın ve onun öncü birliği niteliğindeki devrimci proletarya partisinin önderliği altında gerçekleştirilmiştir. Ve bu demokratik halk devrimi süreci içinde Halk Demokrasileri ortaya çıkmıştır.

Halk Demokrasisi, özünde *proletarya diktatörlüğünün biçimlerinden biridir.* Yeryüzünde bir sosyalist devrimin gerçekleştirilmiş olduğu, İkinci Dünya Savaşı'ndan muzaffer çıkan, tüm Doğu ve Güney-Doğu Avrupa'yı faşizmin ordularından temizlemiş bir sosyalist ülkenin var olduğu, emperyalizmin zayıflamış bulunduğu, kuvvetler dengesinin sosyalizmden yana eğilim gösterdiği bir zamanda, devrimci proletaryanın öteki demokratik ve ulusal sınıf ve tabakaları da iktidarına ortak etmekte yarar gördüğü tarihsel ortamda sosyalist devrim doğrultusunda gelişmeyi yansıtır.

Burada gerek dünya konjoktürünü gerekse ayrı ayrı ülkelerin iç koşullarının, toplumsal gelişme düzeylerinin çeşitliliğini ve bütün bu koşulların 1917 Devriminin koşulları ile farklılıklar gösterdiklerini göz önünde bulundurmak gerekir. Rusya'da işçi ve köylü asker Sovyetleri /Konseyleri/ daha 1905'lerden beri kurulagelmiş bulunuyordu, ve burjuva iktidarına karşı zaten bir alternatif oluşturuyorlardı. Böyle bir kurumun tarihin iç dinamiği ile oluşmadığı ülkelerde devrimin biçimsel farklılıklar göstermesi doğaldır.

Demokratik halk devrimi, emperyalist işgalciler kovulduktan sonra, derinleştikçe, üretim araçlarının ulusallaştırılması yoluyla gittikçe daha çok kapitalist ekonomiyi eline geçirmiş, ve aynı zamanda burjuvazi ve diğer sömürücü sınıfların siyasal egemenliğini sınırlandırmıştır. Feodal kalıntılara son veren ve proletaryanın köy emekçileri ile ittifakını güçlendiren toprak reformları demokratik halk devriminin (milli demokratik devrimin) gelişmesinde büyük önem taşır. Köklü demokratik reformlar bu devrimlerin sosyalist devrimler doğrultusunda gelişmesini sağlar. Dolayısıyla ilkten demokratik halk diktatoryası olarak hareket eden Halk demokrasisi zamanla proletarya diktatörlüğünün işlevini yerine getirmeye başlar. Yani sömürücülerin direncini kırmak, burjuvaziyi mülksüzleştirmek, devrimin zaferini pekiştirmek, burjuvazinin egemenliğinin şu ya da bu biçimde yeniden canlanmasına, güç kazanmasına engel olmak, uluslararası gericiliğin saldırı girişimlerine karşı koymak ve emekçi yığınları sosyalist kuruluşa götürmek, toplumsal yaşamın her alanında devrimci yeniden kuruluşu hazırlamak ve gerçekleştirmek, vb..

Halk Demokrasisinin biçimini belirleyen şey demokratik halk devriminin geniş sınıf tabanıdır. Demokratik Halk devrimiyle iktidar ele geçirilmiş, burjuva askercil ve bürokratik devlet mekanizması bu aşamada zaten yıkılmış olduğundan, demokratik halk devrimi, barışçıl yolda sosyalist devrim doğrultusunda gelişir. Bu da halk demokrasilerinin bazılarında temsili sistemin (parlamentonun) ve çok partili sistemin varlığını olanaklı kılar. Ancak bunlar demokratik partilerdir, sosyalizm davasını benimserler ve işçi sınıfının önder rolünü tanırlar. Böylece bu demokratik partiler ve demokratik kitle örgütleri bir demokratik halk cephesi oluştururlar. Halk Demokrasisinin bir özelliği de, siyasal haklarının kısıtlanmaması ve eski devlet mekanizmasının parçalanmasının daha uzun bir süreyi kapsamasıdır.

TÜM HALKIN DEVLETİ

Bu arada bir başka sosyalist devlet türüne, son zamanlarda sık sık sözü edilen ve akademik tartışma konusu olan «Tüm Halkın Devleti»ne kısaca değinelim. Daha kapsamlı bir araştırmayı gerektiren böyle bir incelemeyi ileride okuyucularımıza sunma olanaklarını arayacağız.

Bilindiği gibi devlet, her devlet, egemen sınıfın öteki sınıf ya da sınıflar üzerindeki egemenliğini sürdürebilmek için kullandığı bir baskı aracıdır kısaca. Devleti meydana getiren tüm kurumlar ve kuruluşlar egemen sınıfın çıkarlarına göre ve onun egemenliğinin devamını sağlamak üzere düzenlenmiştir. Proletarya diktatörlüğü de bir devlet biçimidir. Dolayısıyla bir sınıf diktatörlüğü aracıdır. Ancak tüm çalışan halkın çıkarları doğrultusunda işler, daha önceki toplumsal aşamalarda her devlet biçimi değişmesinde değişmez kalan sömürüyü, insanın insan tarafından sömürülmesini ortadan kaldırır ve geri gelmemesine bekçilik eder.

Marx, Engels ve Lenin'de, proletarya diktatörlüğü bir amaç değil, bir tarihsel zorunluluktur, burjuvazinin emrindeki o koskoca devlet makinasının, bürokrasinin ve militarizmin varlığının bir dayatması. Proletarya diktatörlüğü burjuva diktatörlüğünün yerini alır ve bu yüzden de zora baş vurmadan yapamaz. Bu zor, burjuvazinin, burjuvazi niteliğiyle içinde yaşayamayacağı, yeniden belini doğrultamıyacağı, geri gelemiyeceği koşulları sağlamanın ve korumanın garantisidir.

Beri yandan, marksist devlet teorisine göre tüm devlet sınıfsız toplum aşamasına, yani sosyalizmin ikinci evresine varıldığında, toplum «herkesin yeteneğine göre, herkese gereksinmesine göre» kuralını benimsediği zaman, yani insanlar yeni toplumsal ilişkilerin temel kurallarına uymaya iyice alıştıkları zaman, ve insanların emekleri kendi yeteneklerine göre gönüllü olarak çalışacakları üretkenliğe ulaştığı zaman, devlet tümüyle sönme durumuna gelebilecektir. Şimdiden bilinmeyen ve bilinemeyecek bir süre içinde olacaktır bu. Devlet, kelimenin gerçek anlamında devlet olmaktan çıkacak, giderek «sönecektir». Proletarya diktatörlüğü, birinci evreden (sosyalizmden), üst evresine geçiş dönemidir. Bu dönemde sosyalist kuruluş tamamlanır. Artık baskı altına alınacak bir sınıf kalmadığından, baskının ekonomik temelleri ortadan kalktığından devletin gereği de ortada kalkmıştır.

Şimdi, Sovyet Anayasası'nın kabul ettiği «Tüm Halkın Devleti», *Sovyet kaynaklarına göre*, bir sosyalist devlet biçimidir. Proletarya diktatörlüğü devletinden sonra gelen bir aşamadır. «Bu devlet biçimi SSCB'nde sosyalizmin tam ve kesin zaferinin sonucu olarak ortaya çıktı ve bu devletin tarihsel görevlerini tam olarak yerine getirmesinden ve toplumun tam bir komünist kuruluş aşamasına girmesinden sonra oluştu. Özelliği, bu devletin, herhangi bir sınıfın ezilmesi için bir araç olmamasıdır ve daha sonraki aşamadaki «Komünist *Kamusal Özyönetim*»e geçişte bir kilometre taşı olmasıdır. Tüm halkın devleti sosyalist ülkenin savunmasını ve güvenliğini, emperyalizm karşısında güven altına almalıdır, vb..»

Marks, Engels ve Lenin böyle bir aşamayı ayırdedip belirtmemişlerdir. Tartışma proletarya diktatörlüğünün tamamlanmış sayılıp kaldırılmasının Marksizm-Leninizmden bir geri dönüş olup olmadığı sınıfsız topluma ne derecede yaklaşıldığı üzerinedir.

Bu arada şunu da belirteli mki, değişik ifadelendirmelerle de olsa Batı Avrupa Komünist Partileri'nin proletarya diktatörlüğünü bırakmaları yani proletarya diktatörlüğü olmadan sosyalizmi kuracakları anlayışı ile, proletarya diktatörlüğünden «Tüm Halkın Devleti» aşamasına geçişi birbirine karıştırmamak gerekir. Sovyetler Birliği bu konuda Batı Avrupa Komünist Partilerini eleştirmektedir.

Mark ve Engels olsun, Lenin olsun proletarya diktatörlüğü ile devletin tedricen yok olduğu komünist toplum arasına «Tüm Halkın Devleti» diye bir aşama koymamışlardır. Ancak Lenin daha 1917'de sınıfsız topluma yani sosyalizmin ikinci aşamasına hangi evrelerden geçilerek varılabileceğini önceden kestirmenin olanaksız olduğuna işaret etmiştir.

Bu bakımdan «Tüm Halkın Devleti» aşamasının Leninizmin inkarı olduğu yolundaki iddialar teorik bakımdan ciddiye alınamaz. Burada sorun, Sovyet toplumundaki somut sınıf ilişkilerinin doğru değerlendirilmesidir.

Bilimsel sosyalizm devletin tedricen ortadan kalkacağını, yavaş yavaş «söneceğini» kabul eder. Bu tesbit bile, proletarya diktatörlüğünden aniden bastırılacak sömürücü sınıfların bulunmadığı, bulunamıyacağı sınıfsız ve devletsiz topluma geçilemiyeceğini, geçişin bir süreç olduğunu, devlet işlevlerinin adım adım tasfiye edileceğinin dolayısıyla kabul edilmesidir. O halde proletarya diktatörlüğü ile devletin bulunmayacağı sınıfsız toplum arasında bir önceki aşamanın bazı kurumlarını muhafaza eden ama bir sonraki aşamayı müjdeleyen bir devlet biçimi pek ala düşünülebilir.

Demokratik Görev :
Yüksek Okullar Yönetmeliğine Karşı Direnelim

Başbakan Bülent Ecevit, —Sovyetler Birliği dışında— yaptığı gezilerle emperyalizm ile ilişkilerin tıkanıklıklarını bir ölçüde giderdi sayılır. Ve şimdi de yurt içinde «Düzen değişikliğine» yüksek okulların yönetmeliğini değiştirmekle başlıyor. «Komünizme de faşizme de karşıyız» demogojisiyle, iktidar, bir insanlık suçu olan faşizmi solculuk ile aynı safa koyan, iktidarı faşist darbe ile ele geçirmeğe çalışan bir terörist hareket ile her burjuva demokratik ülkede doğal sayılan komünist hareketi eş tutuyor. 1970 yılında 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi üzerine getirilen sıkıyönetim tarafından kapattırılan İTÜ bahçesindeki öğrenci yurdunun tekrar açılmasını isteyen öğrencileri, 1500 polis ve mavi bereli jandarma komandoları ortak harekatı ile I. Şube'ye tekme tokat götürten iktidar, bir gün sonra cinayet yuvası Edirnekapı Yurdu'nu işgal eden halk düşmanı faşistleri silah araması dahi yapmadan, faşistlerin yasa dışı yürüyüş yapmalarını hoşgörü ile karşılamıştır.

Yalnızca bu örnek bile Yüksek Okullar Yönetmeliği'nin faşistlerden çok devrimcileri hedef aldığını kanıtlamaya yeter. Ülkemizin ekonomik ve politik sorunlarını çözemeyen CHP iktidarı, bir zamanlar reddettiği «mirasın», tek partili dönem mirasından yararlanarak çözümler getirmeye kalkışmaktadır. Ülke ve dünya sorunlarıyla yakından ilgilenen, kendi gelecekleri için mücadele veren, «sınıfsız kaynaşmış kitleyiz» yutturmacasına kanmayan devrimci gençliğimizi akıllarınca sindirecekler, sindiremediklerini de yüksek okullardan atarak devrimci gençliği ezecekler.

Bülent Ecevit iktidarının Gençlik Bakanı Yüksel Çakmur tarafından basına açıklanan ve 2 Temmuz 1978 tarihli Resmi Gazete'de yayınlanan yeni Yüksek Okullar Yönetmeliği, burjuva gericiliğinin somut bir belgesidir.

Çakmur yönetmeliği açıkça Anayasa'nın taşıdığı demokratik hakları çiğniyerek burjuva yasalarına göre bile suç işlemektedir. Yönetmelik Anayasa'da tanınan dernek kurma, politika ile uğraşma, düşünce ve inançların tek veya toplu olarak açıklanmasını açıkça yasaklıyor.

Bir toplumda ideolojilerin oluşumunda, o ülkenin siyasi partilerinin belirleyici rolleri olduğu belli birşey. Bunların tümünün veya bir kısmının ideolojilerinin yayılmasını yasaklamak mümkündür ama, yasaklar para etmez, ideolojilerin yayılmasına ve varlığını sürdürmelerine engel olmak olanaksızdır. Toplumumuzun en politize olmuş kesimlerinden birisi olan yüksek öğrenim gençliğimiz sosyalist ideoloji ile yakınlığından ve onu benimseyişinden yıllardır rahatsız olan CHP'nin sola bir darbesidir bu. 141 ve 142. maddelerle yasadışı tutulmak istenen ama herşeye karşın gelişen ve güçlenen sosyalist hareket, faşist cephenin eseri olan «anarşi» bahane edilerek darbe vurmaya çalışmaktadır.

İsmet Paşa'yı bile aşan bir mantıkla hazırladıkları bu yönetmelik; «okul içinde siyasi partilerin, bu partilere bağlı yan kuruluşların, ideo-

lojik amaçlı dernek ve kuruluşların, yada sendikaların siyasi ve ideolojik görüşleri doğrultusunda eylem düzenlemek, başkalarını bu eylemleri düzenlemeye kışkırtmak, düzenlenmiş eylemlere etkin biçimde katılmak» suç saymakta, bu suçlara okuldan uzaklaştırma, sürekli uzaklaştırma ve ya okul değiştirme cezası vermektedir.

Bu maddenin amacı öğrencileri apolitik varlıklar, robotlar haline getirmektir.

Emperyalistlerden yardım alamayan Demirel'i Ecevit bu alanda geçmiştir. Şimdi Ecevit, MC başkanı Süleyman Demirel'in yıllardır uğraşıp da başaramadığı işi gerçekleştirmeye kalkarak onunla siyasi gericilik alanında da yarışa kalkmıştır. Ne olduğu belirsiz bir «ffetsizlik» suçu getirerek pratikte MSP'ni de yaya bırakan bu yönetmelik, herhalde her sene bayan öğrencileri muayeneye sevketmeye kalkacaktır!

Kısaca, devrimci yüksek öğrenim gençliğini, çevireceği dolaplar önünde bir engel gören CHP ve ortakları, onu sindirmek için böyle bir yönetmelikle savaşı başlatmıştır. Bu yönetmelik karşısında ülkemizde sessiz kalmayacak başını sosyalistlerin çektiği büyük bir devrimci güç vardır. Ve gericiliğin bu saldırısına yiğitçe karşı çıkacaktır. Eğer CHP, bürokrasi içindeki etkinliğinden yararlanarak bu yönetmeliği yürürlükte tutmayı başaracak olursa, böylelikle 141. ve 142. maddeler gibi anti-demokratik yasaları içeren gençliğin cephaneliğine bir yeni silâh eklenmiş olacaktır.

Ulusal Dış Politikanın Vazgeçilmez Unsuru: Sovyetler ile Dostluk

TEP Başkanlık Kurulu, Sovyetler Birliği ile Siyasal Belge'nin imzalanmas konusunda aşağıdaki açıklamayı yapmıştır:

Sovyetler Birliği ile imzalanan Siyasal Belge ulusal dış politika doğrultusunda bir ileri adım olabilir. Tüm ulusal ve demokratik güçler böyle bir politikanın gerçekleşmesi yolunda mücadele etmekle yükümlüdürler.

Sovyetler Birliği ile dostluk ve iyi komşuluk ulusal bir politikanın vazgeçilmez unsurudur. Sosyalist dünyadan kendini tecrit etmiş, bu dünyaya düşmanca tutum içinde bir Türkiye, emperyalist tekeller tarafından kolayca avlanır. Tarih bunu kanıtlamıştır. İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana olanlar budur.

Bu gerçeği görebildiği içindir ki, Atatürk, her zaman, iki ülke rejimleri arasındaki temel farka rağmen, Sovyetler ile dostluğu dış politikasının temel unsuru saydı.

İmzalanan siyasal belge bir ortak saldırmazlık deklarasyonu niteliğindedir. Deklarasyon, Türkiye'nin kuzeyden bir saldırı tehdidi altında olmadığı, düşmanı başka yerde aramak gerektiği gerçeğini belgeliyor.

İktisadi ve kültürel anlaşmalar olsun, Karadeniz'de kıta sahanlığı anlaşmasını olsun dış politikada olumlu bir gelişme sayıyoruz. Sorun, bu anlaşmaların uygulanmasında iktidarın ne ölçüde emperyalist mihrakların, özellikle ABD emperyalistlerinin etkisi dışında kalarak bağımsız hareket edebileceği sorunudur. 24.6.1978

Bombalanan Mahkeme

Anayasa Mahkemesi'nin bombalanması olayını, tüm demokratik güçler kınadı. Besbelli ki, faşist terör, Danışay'ın bombalanmasında olduğu gibi, bu mahkemenin kişiliğinde de tüm yurtsever güçleri hedef almaktadır.

Bombalama dolayısıyla TEP Genel Başkanı Mihri Belli'nin Anayasa Mahkemesi Başkanı'na çektiği telgraf aşağıdadır:

Sayın Kani Vrana
Anayasa Mahkemesi Başkanı
ANKARA

Alçakça saldırı, en yüksek yargı organının manevi kişiliğinde Türkiye'nin tüm ulusal ve demokratik güçlerini hedef almaktadır.

Faşist tedhiş eylemlerinin bir halkasını oluşturan bu menfur olayın, sorumluları nihayet kararlı harekete yönelteceği umuduyla saygılarımı sunarım.

TEP Genel Başkanı
Mihri Belli

Tüm Abonelerimize

DEVRİMCİ YAYININ NASIL BÜYÜK MADDİ GÜÇLÜKLERLE KARŞILAŞTIĞI AP AÇIK. BAĞIMSIZ TÜRKİYE'NİN VARLIĞINI SÜRDÜREBİLMESİ BİR ÖLÇÜDE ABONESİ SONA EREN OKURUN ABONESİNİ YENİLEMESİNE BAĞLI. BU GÖREVİ İHMAL ETME. ABONENİ YENİLE!

BAĞIMSIZ TÜRKİYE
Ticarethane Sok. No. 12/7-A
Sultanahmet - İstanbul

GELİŞİM DAĞITIM'dan
ORİJİNAL STÜDYO KAYDI
KASETLER
YENİ BİR DÜNYA İÇİN (I)
İlerici-Demokrat Sanatçılar ve Yenidünya Topluluğu
YENİ BİR DÜNYA İÇİN((2)
Selda-Sadık Gürbüz ve Yenidünya Topluluğu
YENİ BİR DÜNYA İÇİN (3)
YENİDÜNYA TOPLULUĞU
TİMUR SELÇUK TİMUR SELÇUK
PİR SULTAN ABDAL(Dosttan Dosta-1-)
RAHMİ SALTUK
DOSTTAN DOSTA (2) RAHMİ SALTUK
TAPUSUZ MEMET KEREM GÜNEY
YETER ARTIK !...MELİKE DEMİRAĞ
TÜRKÜLERİN DİLİ (Dosttan Dosta-3-)
RAHMİ SALTUK
KIZIL ÇİÇEK AŞIK İHSANİ
YAKINDA ÇIKIYOR
DEMOKRATİK KURULUŞLARA
ÖZEL İNDİRİM YAPILIR.
ADRES: PK 172 Sirkeci istanbul.
Ankara dağıtım: ONUR Kitapevi Zafer Çarşısı
İzmir: Büfe Kitapçı Kemeraltı girişi Çinçin Pasta. karşısı

yeni bir dünya için 3 ÇIKTI...
YENİDÜNYA TOPLULUĞU
Çelik Bir Yürek Gibi * Adelante * Bella Ciao
Kız Çocuğu * Bataklıkların Şarkısı * Savaş Türküsü
Partizan * B
Şerif'e Ağıt * Dersim Türküsü * Dersim'in Yolları
Ben de Şu Dünyaya Geldim Geleli * Ne Yatarsın Bülbül
Gel Güzelim Kaçma Bizden * Gelin Canlar Bir Olalım
Genel dağıtım: Gelişim Dağıtım PK.172 Sirkeci-İst.
Ankara dağıtım: Zafer çarşısı Onur Kitapevi
İzmir: Büfe Kitapçı Kemeraltı girişi

Afrika: Devrimin Nabzının Attığı Yer

Dünya ölçüsünde işçi sınfının ve genel olarak emekçilerin sınıf mücadelesinin başta gelen ürünü, ötekileriyle kıyaslanmıyacak büyük zaferi dünya sosyalist sistemidir. Bu sistemin varlığı dünya ölçüsünde güçler dengesini sömürülen emekçi yığınlar ve emperyalizmin ezdiği halklar yararına olarak değiştirdi.

Geçmişte emperyalizme karşı bir kurtuluş savaşına girişen bir halk altından kalkılamıyacak ölçüde ağır koşullar içinde mücadeleyi sürdürmek zorundaydı. Emperyalist düşman en gelişmiş silahlarla işgal ordularını sömürge halklarının üzernie sürüyor ve ulusal kurtuluş direnişini kan içinde boğabiliyordu. Bugün durum değişmiştir. Bugün bağımsızlığı uğruna silaha sarılan halklar çok daha elverişli koşullar altında savaşıyorlar. Namlularını emperyalist düşmana karşı çevirdikleri silahlar çoğu kez düşmanınkine eşit güçte, hatta daha etkili silahlardır. Uzak geçmişe gitmenin gereği yok. Bundan onbeş - yirmi yıl kadar önce Belçika Kongo'sunda (bugünkü Zaire) Lumumba'nın temsil ettiği ulusal kurtuluş hareketinin savaşçıları çok kez emperyalizmin hizmetindeki paralı asker ve diğer kuvvetlere karşı ok ve yayla savaşmak zorunda kalıyorlardı. Bugün Filistin'den Angola'ya kadar devrimci kuvvetler düşmanınkine eşit hatta daha güç;lü silahlarla haklı davalarını savunuyorlar. Çünkü halkların devrimci dayanışması, aktif enternasyonalizm her zamankinden çok bugün dünya ölçüsünde bir gerçektir. Elbette ki sorun gelişmiş silah sorunu değildir. En önemli etken halkın kendisidir. Özgürlüğüne susamış olan ezilen halkların o silahı en etkin biçimde kullanma azmidir. Mobutu'nun ordusunun da silahı var, ama Kongo Ulusal Kurtuluş Cephesi karşısında Mobutu'nun askerleri toz oluyorlar. Vietnam'da Tiyö'nün emrindeki birliklerin de gelişmiş silahları vardı, Angola'da CIA yarattığı UNİTA ve ajan Roberto Holden'in FL NA'sı da ABD emperyalistleri tarafından gerektiği biçimde silahlandırılmıştı. Ama o silahlar para etmedi, çünkü o silahları tutan el emperyalizmin uşağının eliydi, kurtuluş savaşçısının değil.

Evet, ezilen halkların kurtuluşları uğruna savaş azmi ile dünya ölçüsünde aktif devrimci enternasyonalizm birleşince, sosyalist sistemin gelişmiş sanayiinin olanakları kurtuluş hareketinin hizmetine sunulunca ulusal kurtuluş savaşları yenilmez oluyor ve emperyalizm için ölüm çanları çalmaya başlıyor. İşte bu nedenle emperyalist metropoller kestaneleri ateşten başkasına çektirme olanaklarını yitirmişlerdir. Eskiden olduğu gibi halkları birbirine kapıştırarak sömürü düzenlerini sürdüremiyorlar. Emperyalist düzeni sürdürebilmek için bizzat kendi metropol askerlerini savaş alanına sürmek zorundadırlar. Vietnam'da Amerikan emperyalistleri tarihlerinin en kanlı savaşını verdiler. Girdikleri öteki savaşlarla kıyaslanmıyacak ölçüde kayıplar vererek yenilgiye uğradılar. Bugün Fransız emperyalistleri Amerikan örneğinden ders almamış olacaklar ki ABD'nin Güney Asyada oynadığı rolü Afrika kıtasında üstlenmişe benzerler. Fransız emperyalizminin tüm emperyalist Batı'nın olanaklarından yararlanan vurucu gücü, tepeden tırnağa silahlı ve Batı'nın desteğiyle atom silahına bile sahip bulunan ırkçı Güney Afrika ile birlikte kıtada yer yer iktidara geçirdikleri emperyalizmin kuklalarıyla birlikte Afrika kıtası ölçüsünde yağma düzenini halkların sömürülmesine ve horlanmasına dayanan düzeni silahlı müdahale yoluyla sürdürme görevini yüklenmiştir. Zaire'nin Şaba bölgesine, Kolvezi'ye indirilen paraşütçü birlikleri kıta ölçüsünde istila hareketinin yalnızca bir parçasıdır. Fransız emperyalistleri Çad'a, Sahra'ya, Moritanya'ya ve başka yerlere şimdiden el atmış durumdadırlar. Jaguar'lar buralarda cirit atıyor.

Bu kıta ölçüsünde istila hareketinin bahanesi Afrika kıtasında Sovyetlerin ve Küba'nın kurtuluşu uğruna savaşan halklara destek olmasıdır. Örneğin halkın desteği ile iktidara gelmiş Angola'nın Neto hükümetinin, Güney Afrika ırkçılarının ve emperyalizmin güdümündeki Zaire'nin ülkesine karşı istila hareketi karşısıda devletler hukukuna uygun olarak müttefik saydığı Sovyetler Birliği'ni ve Küba'yı yardıma çağrması ve birincisinin silah ve malzeme yardımında bulunması, ikincisinin ise gönüllü birlikleri gönderme si ile emperyalizmin hizmetindeki paralı askerlerin ve Fransız paraşütçülerinin Kolvezi'de katliamlar yapması aynı şey sayılıyor. Besbelli ki emperyalizmin bulduğu bu son çare de fiyaskoyla neticelenecektir. Çünkü emperyalizmin karar adamlarından birinin de teslim ettiği gibi çağımızın atom bombasından bile daha tehlikeli icadı kurtuluş savaşlarıdır. Ve ulusal kurtuluş ateşi Afrika kıtasını iyice sarmıştır. Bugün dünya devriminin nabzı Afrika kıtasında atıyor. Hiçbir emperyalist müdahale bu nabzın atmasına engel olamıyacaktır. Ve Afrika halkları mutlaka emperyalizmi paralı askerleriyle, ırkçı hükümetleriyle yerli kuklalarıyla kıtayı yağma eden çok uluslu şirketleriyle kapı dışarı edecekler, özgür ve mutlu yarınlara kavuşacaklardır.